

Епископъ , а Кирилъ отишелъ въ Римъ до тамошныятъ Архїепископъ и тамъ ся сконча.

Сѣга требува да ся издире , на какво собствено нарѣчіе е преведено священното писаніе? — Колко мнѣнія и разногласія има за това! Нѣкои писатели (*) сѣ достигнали да утвѣрждаватъ , чи ушь Кирилъ и Меѳодій изнамѣрили за преводатъ на священното писаніе особно нарѣчіе. Быва ли да ся допушава такава мѣсль? Има ли въ нея нѣкакво правдоподобіе? Смѣшно е и да помислиме за таковъ преводъ. Грецкото духовенство и Византійскіятъ дворъ жѣлаехѣ да крѣстатъ Бѣлгаретѣ и да имъ дадатъ понятіе за Хрїстіанската Вѣра; за това требувало да преведатъ священното писаніе на прѣстонародното нарѣчіе , това и направихѣ Грецытѣ. Но на тїя господари е чудно , чи сегашнитѣ Бѣлгаре не говорятъ совершенно по нарѣчіе то на священното писаніе , нарѣчіе съ което требувало да говорятъ преди тысяща годинъ; но за что тїи нѣматъ такива сомнѣнія за сегашныятъ Грецки и Италіански языкъ камъ Еллинскіятъ и Римскіятъ? Кога тїи языцы класически , обработани , дѣто имали много пи-

(*) Исторія Русскаго народа. Москва 1829 г. Томъ 1-й, стран. 338.